

Νίκος Καββαδίας

FATA MORGANA

Στη Θεανώ Σουνά

Θα μεταλάβω με νερό θαλασσινό
στάλα τη στάλα συναγμένο απ' το κορμί σου
σε τάσι αρχαίο, μπακιρένιο αλγερινό,
που κοινωνούσαν πειρατές πριν πολεμήσουν.

Στρείδι ωκεάνιο αρραβωνίζεται το φως.
Γεύση από φλούδι του ροδιού, στυφό κυδώνι
κι ο άρρητος τόνος, πιο πικρός και πιο στυφός,
που εναποθέτανε στα βάζα οι Καρχηδόνιοι.

Πανί δερμάτινο, αλειμμένο με κερι,
οσμή από κέδρο, από λιβάνι, από βερνίκι,
όπως μυρίζει αμπάρι σε παλιό σκαρί
χτισμένο τότε στον Ευφράτη στη Φοινίκη.

Χόρτο ξανθό τρίποδο σκέπει μαντικό.
Κι ένα ποτάμι με ζεστή, λιωμένη πίσσα,
άγριο, ακαταμάχητο, απειλητικό,
ποτίζει τους αμαρτωλούς που σ' αγαπήσαν.

Rosso romano, πορφυρό της Δαμασκός,
δόξα του κρύσταλλου, κρασί απ' τη Σαντορίνη.
Ο ασκός να ρέει, κι ο Απόλλωνας βοσκός
να κολυμπάει τα βέλη του με δισκοурίνη.

Σκουριά πυρόχρωμη στις μίνες του Σινά.
Οι κάβες της Γερακινής και το Στρατόνι.
Το επίχρισμα. Η άγια σκουριά που μας γερνά,
μας τρέφει, τρέφεται από μας και μας σκοτώνει.

Καντήλι, δυσκολότερο χρυσό, αρτοφόρι.
'Αγια λαβίδα κι ιερή από λαμινάρια.
Μπροστά στη Πύλη, δυο δαιμόνοι σπαθοφόροι
και τρεις Αγγέλοι με σπασμένα τα κοντάρια.

Πούθ' έρχεσαι; Απ' τη Βαβυλώνα.
Πού πας; Στο μάτι του κυκλώνα.
Ποιαν αγαπάς; Κάποια τσιγγάνα.
Πώς τη λένε; Φάτα Μοργκάνα.

Πάντα οι κυκλώνες έχουν γυναικείο
όνομα. Εύα από τη Κίο.
Η μάγισσα έχει τρεις κόρες στ' Αμανάτι
κι η τέταρτη είν' εν' αγόρι μ' ένα μάτι.

Ψάρια που πετάν μέσα στην άπνοια,
όστρακα, λυσίκομες κοπέλες,
φίδια της στεριάς και δέντρα σάπια,
άρμπουρα και τιμόνια και προπέλες.

Να 'χαμε το λύχνο του Αλαδίνου
ή το γέρο νάνο απ' τη Καντόνα.
Στείλαμε το σήμα του κινδύνου
πάνω σε άσπρη πέτρα με σφεντόνα.

Δαίμονας γεννά τη νηνεμία.
Εόρκισε, Allodetta, τ' όνομά του.
Λούφαξεν ο δέκτης τ' ασυρμάτου,
και φυλλομετρά το καζαμιά.

Ο άνεμος κλαίει. Σκυλί στα λυσσιακά του.
Γεια χαρά, στεριά κι αντίο, μαστέλο.
Γλίστρησε η ψυχή μας από κάτω,
έχει και στη κόλαση μπορντέλο.